

Το νέφος των Αγίων (Κυριακή Αγίων Πάντων)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η εορτή των Αγίων Πάντων είναι γνωστή στην αρχαία Εκκλησία ως εορτή όλων των Αγίων, αλλά των Αγίων πάντων μαρτυρησάντων, των μαρτύρων πάντων δηλαδή.

Είναι όμως δυνατό, όπως στην πράξη συμβαίνει, να θεωρηθεί και σαν εορτή όλων των Αγίων. Γιατί κάθε Άγιος έχει στη ζωή του συνυφασμένο το στοιχείο του μαρτυρίου με τη χριστιανική του μαρτυρία. Όποιος ομολογεί τον Χριστό ενώπιον των ανθρώπων είναι επόμενο να μαρτυρήσει, αδιάφορο αν το μαρτύριό του καταστρέφεται με το αίμα ή τα δάκρυά του. Σήμερα, μέσα στη λειτουργική μνήμη της Εκκλησίας, χαιρόμαστε την παρουσία όλων των Αγίων, «το περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων» (Εβρ. 12,1) που «έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του Αρνίου» (Αποκ. 7,14). Θυμόμαστε όλους εκείνους τους Αγίους ανθρώπους που έζησαν την απαντοχή της ανεσπέρου ημέρας της Βασιλείας του Θεού και εισήλθαν στην αναστημένη ζωή του Χριστού. Τιμάμε αυτούς που έζησαν το μυστήριο της υιοθεσίας, το γεγονός δηλαδή να είναι και να ενεργούν ως παιδιά του Θεού. Εορτάζουμε εκείνους που στο υψηλότερο σημείο του πάθους τους εβίωσαν την ατελεύτητη χαρά του Πάσχα και έδωσαν μέσα από το μαρτύριό τους την ειρηνική μαρτυρία της συνειδήσεώς τους. Όπως γράφει το Συναξάρι της ημέρας, «άπαντα εορτάζομεν, όσα αγαθοδότης ηγίασε το Πνεύμα το άγιον... τα αγγελικά τάγματα, τους Προπάτορας και Πατριάρχας, τους Προφήτας και τους ιερούς Αποστόλους· τους Μάρτυρας και τους Ιεράρχας· τους Ιερομάρτυρας και Οσιομάρτυρας, τους Οσίους και Δικαίους, και άπασας των αγίων γυναικών χορείας, και τους άλλους άπαντας ανωνύμους αγίους».

Δεν έχει όμως σημασία μόνο η ονομασία, αλλά και η θέση της εορτής μέσα στο εκκλησιαστικό έτος. Γιατί τιμά η Εκκλησία τους Αγίους της αμέσως μετά την Πεντηκοστή; Η Πεντηκοστή είναι η τελευταία μεγάλη κινητή εορτή. Ο κύκλος των εορτών του Πεντηκοσταρίου τελειώνει με την εορτή των Αγίων Πάντων. Αυτό σημαίνει ότι το ανακαινιστικό έργο του Χριστού έγινε για τον αγιασμό των ανθρώπων. Γι' αυτό η Εκκλησία εορτάζει τους καρπούς της, τους Αγίους της.

Μαρτυρία και ομολογία

Τί είναι όμως εκείνο που ανέδειξε τους Αγίους Πάντες σε καύχημα και δόξα της Εκκλησίας; Δεν είναι άλλο από το ότι ο λόγος του Χριστού, που ακούμε στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Α' Ματθαίου, βρήκε σ' αυτούς την τέλεια εφαρμογή του: «Όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σε μένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγώ για δικό μου μπροστά στον Ουράνιο Πατέρα μου. Όποιος με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθώ κι εγώ μπροστά στον Ουράνιο Πατέρα μου... Κι όποιος δεν παίρνει τον σταυρό του και δεν

με ακολουθεί δεν είναι άξιος για μαθητής μου».

Αυτός ο ευαγγελικός λόγος είναι πρόκληση και αφύ-πνιση για την ορθόδοξη συνείδησή μας. Άραγε εμείς τί αφήσαμε για την αγάπη του Χριστού; Ή, τί είμαστε πρό-θυμοι να αφήσουμε; Πόσα μαρτύρια έχουμε υποστεί για το Ευαγγέλιό Του; Η απάντηση ανήκει στον καθένα μας. Όποια και να είναι, ο Θεός, που είναι Πατέρας μας, θα τη δεχθεί. Φθάνει να είναι ειλικρινής.

Η οδός προς την αγιότητα βαδίζεται από αυτούς που αγωνίζονται σθεναρά και υπεύθυνα κατά των παθών, προσπαθούν δηλαδή να καθαρίσουν εσωτερικά τον εαυτό τους. Ο Χριστός μας μακαρίζει αυτούς που διαθέτουν καθαρότητα καρδιάς και υπόσχεται ότι αυτοί θα αξιωθούν να δουν τον Θεό.

Η κλίμακα του Ουρανού υψούται προ των οφθαλμών μας. Η αγιότητα δεν είναι ένας κανόνας, ένα ιδανικό, έστω για ορισμένους μόνο. Είναι κλήση προς όλους μας. Η αγιότητα είναι το πλήρωμα της εν Χριστώ ζωής. Είναι η ζώσα κοινωνία του ανθρώπου με τον αληθινό Θεό και Πα-τέρα μας.

Αυτή την αγιότητα ενσάρκωσαν και οι Άγιοι Πάντες. Στο πρόσωπό τους η αγιότητα αποτελεί μία ζώσα πραγ-ματικότητα και όχι μια όμορφη, ίσως και αξιοσέβαστη, αλλά θεωρητική διδασκαλία. Είναι ο αγώνας, ο κόπος, η θλίψη, ο ιδρώτας, η υπομονή, η επιείκεια, η πραότητα, η ταπείνωση, το δάκρυ και το αίμα εκείνων που έζησαν για την «μαρτυρίαν Ιησού και διά τον λόγον του Θεού».

(Αγαθαγγέλου, Επισκόπου Φαναρίου, Η ζύμη του Ευαγγελίου, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 149-152)